

Nr 180.

Av herr **Gustafsson** i Lekåsa **m. fl.**, om upphörande av tvångsleveranserna av fodersäd.

Bland de många för lantbrukarna betungande kristidsförordningarna torde förordningen om tvångsleveranser av fodersäd vara en av de mest betungande och orättvisa.

Den är betungande därför att de därav drabbade lantbrukarna tvingas att avstå till underpriser vad de av sin egen skörd oundgängligen behöva till utfodring av sina egna kreatur, om dessa icke skola svältfodras. Den del av deras spannmål, som lantbrukarna få behålla för utfodringsändamål, räcker nämligen icke på långa vägar till en rationell utfodring i enlighet med moderna utfodringsnormer, och detta gäller framför allt för svin och fjäderfä, som måste erhålla foderspannmål som huvudfoder.

Tvångsleveranserna äro också synnerligen orättvisa, därför att skördeuppskattningarna äro mer eller mindre godtyckliga och olika i olika trakter och för olika lantbruk. Det är särskilt de duktigaste lantbrukarna som straffas med stora fodersädsleveranser för att de genom rationella jordbruksmetoder söka erhålla så höga skördar som möjligt, under det att slentrianmässigt drivna lantbruk med låga skördar slippa undan fodersädsleveranser helt eller delvis.

Då spannmålen kan komma till lika stor nytta genom att utfodras till husdjuren som genom tvångsförsäljning till nu gällande priser, äro tvångsleveranserna av spannmål i själva verket en beskattningsform, som därtill drabbas den enskilde på ett orättvist sätt. Om erforderlig foderspannmål betalades till sitt värde, d. v. s. till det pris vartill importerad spannmål kan köpas fritt svensk hamn + skälig handelsvinst och transportkostnad, skulle numera helt säkert någon tvångsleverans av spannmål icke erfordras. Ett fodersädspris, som tillfredsställer lantbrukarnas skäliga fordringar, skulle utan tvångslagar locka fram så mycket spannmål som behövs för folkushållets behov.

Under åberopande av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t göra framställning om att tvångsleveranserna av fodersäd snarast möjligt måtte upphöra.

Stockholm den 22 januari 1946.

Aron Gustafsson
i Lekåsa.

C. O. Carlsson,
Bakeröd.

Gunnar Larsson
i Luttra.

Gustaf Svensson
i Vä.